వెలుతురు మరకలు

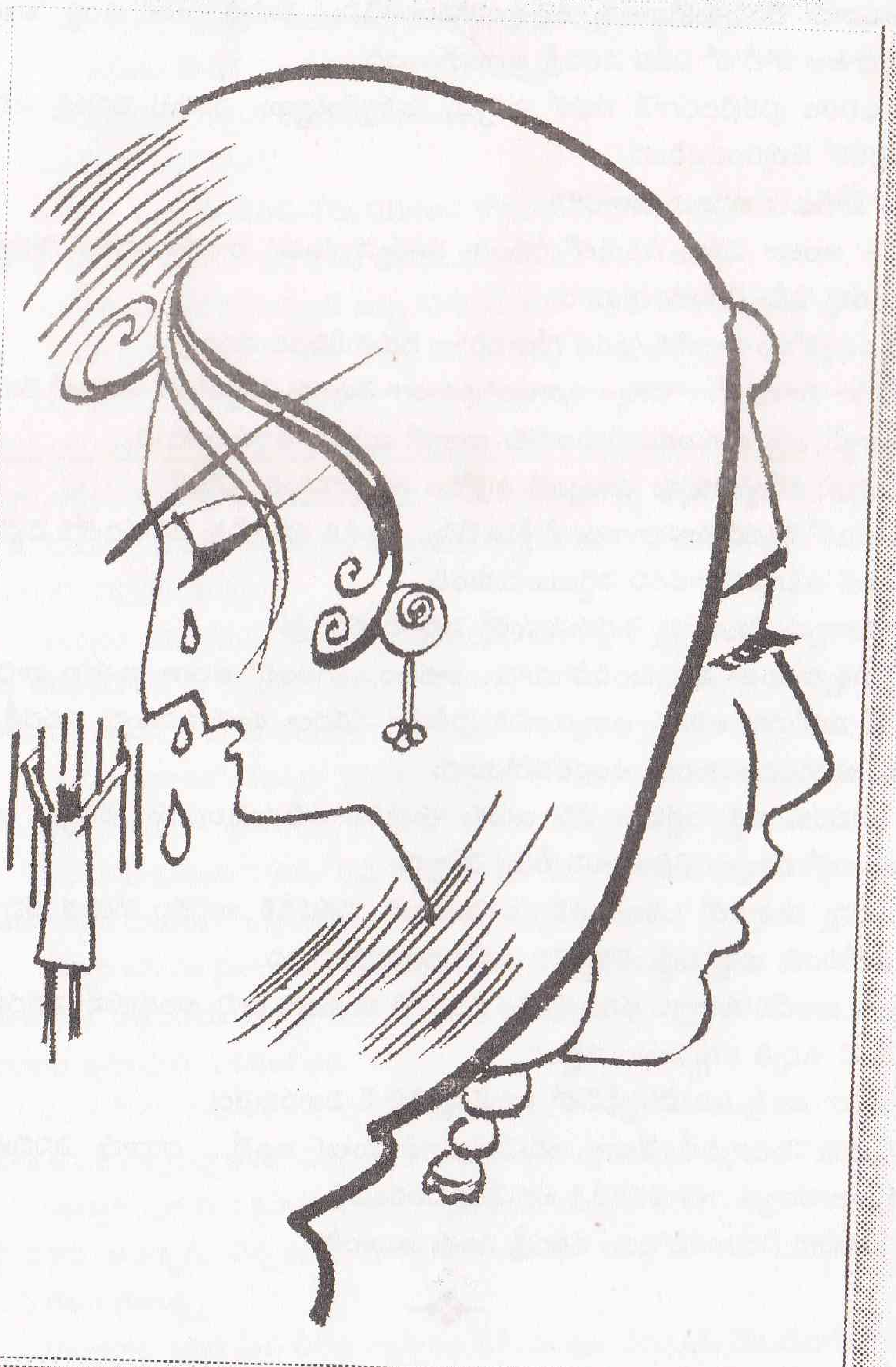

'చినుకు' మాసపత్రిక . . . జూలై' 2005

"ఏమిటే... మాటకు మాట చెప్పడం బాగా నేర్చుకున్నావ్? అయినా... అంత బలుపా? అప్పుడు అమ్మ, ఇప్పుడు కూతురు! అసలు ఆడముండలు ఆడముండలుగానే ఉండాలి. బ్రతుకును భరించాలి. ఎదురుతిరిగితే... నేను మగాణ్ణి- ఖబడ్దార్!"

– అన్నది ఎవరోకాదు... నా కన్నతండ్రి! కాదు... ఒక కసాయి తండ్రి! అదీ... నేను 'చదువుకుంటాను నాన్నా!' అని అర్థించినప్పుడు! ఆడదాన్ని నన్ను నేను 'సబల' అనుకొని ఓదార్చుకున్నా లోకం నాపై 'అబల' అనే ముద్రవేసి పడేసింది.

'అబలనో, సబలనో... ఏమైనా నేనూ మనిషినే! అసలు ఆడదాన్నయినంతమాత్రాన అణగారిపోతూనే బ్రతకాలా? మగాడి నిరంకుశత్వం ముందు బానిసబ్రతుకు బ్రతకవలసిందేనా?!'

– ఆలోచిస్తే నాకంటూ సమాధానం ఏమీ దొరకడం లేదు. తలచుకున్నప్పుడల్లా మనసు చిందరవందర అవుతుంది.

అందుకే నా చుట్టూ నేనో గిరి గీసుకున్నాను. 'గిరి' అనడం కన్నా- నా వ్యక్తిత్వాన్ని కాపాడుకోడానికీ, నా ఆడమనసు పడే వేదనను తగ్గించుకోవడానికీ నాకంటూ ఓ ఎత్తైన గోడను నిర్మించుకున్నాను. ఆ గీత దాటి మగాడంటూ ఎవరైనా లోపలికి ప్రవేశిస్తే... నాలో తెలియని ఉద్వేగం! అప్పుడు నిజంగానే సబల నయిపోతాను.

నా ఆత్మాభిమానాన్ని కాపాడుకోవడం కోసం రాజీలేని సంఘర్షణ నాది!

అసలు నాకు తెలియకుండానే బుట్టలో పడేయాలని చాలామంది మగాళ్ళు ప్రయత్నిస్తూనే ఉన్నారు. కారణం... నేనో అందమైన ఆడదాన్ని, ఉరకలు వేసే పదుచుదనాన్ని సంతరించుకున్నదాన్ని కాబట్టి!

నిలువుటద్దంలో చూస్తే నా సౌందర్యం నాకే అసూయ కలగజేస్తోంది. అందుకేనేమో... నన్ను పలకరించాలనీ, నాతో స్నేహం చేయాలనీ చాలామంది ప్రయత్నం చేస్తూవుంటారు.

మా నాన్న- కూతురి బాగోగులు చూసుకునే అమృతమూర్తి కాదుగా! అందుకే హద్దులు మీరుతున్న అవహేళనలు నన్ను కృంగదీస్తున్నాయి.

ఆడదాన్ని... స్త్రీవాదమే కాదు, ఏ వాదమూ నా తత్వానికి గిట్టుబాటు కాదు. కానీ మనుషులలోని పైశాచిక ప్రవృత్తే నన్ను కలవరపరుస్తోంది. అందుకు సబల నవ్వాలిగా! తప్పదుగా!!

ఇంటర్మీడియట్ తరువాత నా చదువు అటక ఎక్కినపుడే నన్ను కన్నవాడు నాకో పెళ్ళి సంబంధం తీసుకొచ్చాడు...

"చూడు మంజీరా! ఇది నాకు లోకువైన సంబంధం. కుర్రాడికి ఉద్యోగం ఉంది. ఆస్తీ, అంతస్థు గురించి నీకు చెప్పక్కర్లేదు. బంగారంతో నిన్ను ముంచెత్తగలడు. ఇక, కట్నమంటావా- ఏదో యాభైవేలు పడేస్తే చాలన్నారు. లాంఛనాలు, ఇచ్చిపుచ్చుకొనేవాటి ఊసు ఎత్తనే లేదు."

పైకి ఇది మంచి సంబంధమంటున్నా, నన్ను వదిలించుకుంటున్నందుకు లోలోపల మురిసిపోతున్నాడు నాన్న! సాధారణంగా మగజాతి కూతురుకి పెళ్ళిజేసి అత్తారింటికి పంపేస్తున్నామని కళ్ళలో నీటిపొరలతో ఇతరుల మనసులలో పెన్నానదిని పారింపజేయ ప్రయత్నిస్తారు గాని, తనకు కుంపటిలా తయారైన 'ఈడు వచ్చినదాన్ని' ఎలాగోలా దించుకొని 'అల్లుడు' అనే మరో మగపదార్థపు గుండెల మీద సెగపొయ్యిని వెలిగిస్తుంటారని నాకు తెలియని విషయం కాదు.

మరో మగాడి ప్రాపకం లోకి నెట్టివేసి, తాము చేతులు కడుక్కుంటారు. చివరకు కన్నందుకు బాధ్యతల మొక్కుబడి తీరిపోయిందని సరిపుచ్చుకుంటారు. నా విషయంలో అది మట్టుకు నూటికి నూరుపాళ్ళు నిజం! ఎందుకంటే నాకు అమ్మ లేదు... ఉన్న నాన్న ఎటువంటి ఉన్మాదో నాకు తెలుసు! తమ్ముడు చిన్నవాడు... లోకం గురించి తెలియని పసితనం వాడిది!

చెప్పాలంటే... నాన్న ప్రయత్నాలతో నాకు నిమిత్తం లేదు. నా అభిప్రాయాలు నాకున్నాయి. మరొకరి ప్రాపకంలోకి 'భార్య' అనే ముసుగుతో నెట్టివేయబడటం నాకు ఇష్టం లేదు. అందుకే ఆ సంబంధాన్ని కాదన్నాను.

నెత్తీనోరూ బాదుకున్నాడు నాన్న! పెద్ద గలాటా చేశాడు... భయపెట్టాడు... చివరికి కొట్టబోయాడు. అడ్డువచ్చిన తమ్ముడు గణేష్‌ని విసిరిపడేశాడు.

ఏమైనా సరే... పెళ్ళికి 'ససేమిరా!' అన్నాను. అసలే అమ్మలేని ఇల్లు... ఆడదానికి ఆడది తోడుగా ఉండివుంటే నా మనసులో ఇంత ఆత్మసంఘర్షణ జరిగివుండేది కాదు. హృదయం పాషాణంగా మారి, నాలోని జీవనోత్సాహమంతా హరించుకుపోయింది.

చివరికి ఆయనే సర్దుకొని, నన్ను కూర్చోపెట్టి- ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకోవని అడిగాడు.

"ఎవరినైనా ప్రేమించావా?" అని నిలేశాడు.

"దానికి కారణం మీరే!" అని తెగేసి చెప్పాను.

"నీ పెళ్ళికి నేను కారణం ఎలా అవుతాను?"

ఆయన ముఖం నాకు అర్థంకాలేదు. ఆ క్షణంలో అవధులు దాటుతూన్న భావోద్వేగం నాలో.

"అవును... ముమ్మాటికీ మీరే కారణం! మగాడినన్న అహంకారంతో అమ్మ మీద ఎంత ఆధిపత్యాన్ని చెలాయించేవారు? నిమిష నిమిషం మానసికంగా ఆమెను ఎంతగా హింసించేవారు? శారీరకంగా మొగుడు పెట్టిన కష్టాల్ని ఎన్ని అనుభవించింది? మీ పైశాచికత్వానికి అమ్మ గగ్గోలుపెట్టేది. చివరికి మీలోని ఆ శాడిజానికి ఆహుతి అయిపోయింది. మీరు ఆఫీసు నుండి రోజూ ఇంటికి వచ్చేసరికి మేమంతా భయంతో హడిలిపోయేవాళ్ళం!"

నా మాటలకు పెద్దపులిలా విరుచుకుపడ్డాడు నామీద!

అమ్మ తన మొగుడులో మార్పు రావాలని దేవుడికి పూజ చేయని రోజు లేదు.

పూజలు చేసి ఉపవాసముంటే "తిండి మానేసి నాజూకుగా తయారవుతున్నావ్... ఎవడికోసమే?!" అని ఎద్దేవా చేసేవాడు. పురుషుడినన్న ఆధిపత్య ధోరణిని ప్రదర్శించి మమ్మల్ని పురుగుల కన్నా హీనంగా చూసేవాడు.

రెండుపూటలా భోజనం... మూడుపూటలా టిఫిన్లు... గంటగంటకీ కాఫీ... చీకటి పడితే చాలు- మందు! కంపెనీ ఇవ్వమని ఇల్లాల్ని బలవంతం చేసేవాడు. పాలవాడితో, పేపరువాడితో మాట్లాడినా అనుమానం! పనిమనిషికి జీతం దండగని "నువ్వే ఇంటిమనిషీ. పనిమనిషీ!" అని తిట్టిపోసేవాడు.

'భర్త' అనే అహంకారం, 'భార్య అంటే భర్తను భరించాల్సిందే...' అన్న కుసంస్కారం కన్పించేది ఆయనలో. ఆవిడ పుట్టింటివాళ్ళని ప్రతిదానికీ కల్పించుకొని విమర్శించేవాడు. మొదటి కాన్పులో అబ్బాయి పుడతాడనుకొంటే నేను పుట్టాను అని దెప్పిపొడిచేవాడు.

పిల్లల్ని కనడంలో ఆమె తప్పు ఏముంది? అమ్మ ఒంటరిగా కూర్చొని వెక్కివెక్కి ఏడవడం ఎన్నోసార్లు చూశాను. ఆమె గుండెబరువు నన్ను కృంగదీసేది. ఎప్పుడైనా పౌరుషం వచ్చి ఎదురుతిరిగితే ఆవిడను విచక్షణారహితంగా కొట్టేవాడు. శారీరకంగాను, మానసికంగాను బలహీనురాలు కావడంతో అమ్మను నిరంతరం శాసిస్తూ ఉండేవాడు.

అందుకే 'పెళ్ళి' అంటే నాకు అసహ్యం...

పురుష పుంగవులంటే పరమ అసహ్యం..!

పెద్దలు కుదిర్చిన పెళ్ళిచేసుకొని... అందునా కర్కోటకానికి చిరునామా అయిన కన్నతండ్రి చూసినవాడి చేత తాళి కట్టించుకోవడం...

మరలా చరిత్ర పునారావృతమైతే..?!

అసలు ఆ అబ్బాయి ఎటువంటివాడో, అతని అభిప్రాయాలు ఏమిటో..?!

అమాయకురాలైన అమ్మలా జీవితాంతం నరకం అనుభవించడానికి నా అంతరంగం సిద్ధంగా లేదు.

నేను నా మనస్సులోని మాటని తెగేసి చెప్పాను. అప్పుడు ఆయన దగ్గర సమాధానం లేదు. 'తప్పు చేసిన మనిషి ఆ తప్పుకు ఏమి సమాధానం వెతుక్కోగలడు?'... మిన్నకుండిపోయాడు.

జీవితం పట్ల ఆశ ఆవిరయిన ప్రతిసారీ గణేష్ "అక్కా!" అన్న వాత్సల్యభరితమైన పిలుపు నన్ను సేదతీరుస్తుంటుంది. హిరణ్యకశిపునికి జన్మించిన ప్రహ్లాదుడు నా తమ్ముడు. నాకు ప్రాణం అయినా, వాడిని నా ఉద్దేశాలకు దూరంగా ఉంచేదాన్ని.

"ఏమ్ఁ మంజీ! నీ ఈడువాళ్ళు కులాసాగా పెళ్ళిళ్ళు చేసుకొని ఇద్దరేసి పిల్లల్ని కనిపడేస్తున్నారు. నువ్వేమిటే ఇలా జడపదార్థంలా?!" ప్రక్కింటి కాకరాల మాష్టారుగారి అమ్మాయి కాత్యాయిని- గణేష్ బట్టల్ని ఇస్త్రీ చేస్తున్న నన్ను నిలదీసింది.

నా గుండె కనిపించని ఆ ఐరన్‌బాక్స్ కొలిమిలా రగిలిపోయింది. 'నేను అసలు పెళ్ళి చేసుకోకూడదనుకోవడానికి కారణం నువ్వు కూడాను!" తెగేసి చెప్పాను.

"నేనా..? నేనేం చేశాను?" కాత్యాయిని ముఖం పాలిపోయింది.

"చేయకపోవడమేమిటి? 'మా క్లాస్‌మేట్' అంటూ ఎవడినో వెంటేసుకు తిరిగావ్. తర్వాత 'ప్రేమా, దోమా' అని కలకలం సృష్టించావ్! మాష్టారుకి చెప్పాపెట్టకుండా ఇంట్లోంచి పారిపోయావ్. అంతవరకు బాగానే ఉంది. తర్వాత కథ..?! వాడు నిన్ను మోసగించి చెప్పాపెట్టకుండా వెళ్ళిపోయాడు. అందుకే 'మోసం, దగాలకు నిర్వచనం మగాడు' అంటాను."

కాత్యాయిని ఇక మాట్లాడలేదు ఆ విషయం గురించి.

ఆ క్షణంలో మగాళ్ళంటే నాలో 'పైశాచికానుభూతి' కలిగింది. చిన్నప్పుడు లంగా, పరికిణీలకి బదులు ఛుడీదార్‌లు, మిడ్డీలు వేసుకుంటే నాన్న నన్ను కొట్టిన బెల్టు దెబ్బలు నాకు గుర్తుకువచ్చి గుండె చెమర్చింది...

కళ్ళు కృష్ణా జలపాతాలయ్యాయి!

●

నా కళ్ళముందే పది సంవత్సరాలు ఇట్టే గడిచిపోయాయి!

పైబడుతున్న వయసు మార్పు, నాన్నలో ఇదివరకటి ఉధృతి ఇప్పుడు కానరావడం లేదు. పైగా... ఈమధ్య మంచం పట్టాడు. అది 'పశ్చాత్తాపం' అని చెప్పలేను గాని, చాలావరకు మనిషి లొంగిపోయాడు.

కరస్పాండెన్స్ కోర్సుల ద్వారా పైచదువులు కొంతవరకు చదివి చిన్నఉద్యోగం సంపాదించుకోగలిగాను. కొంత ఆర్థిక వెసులుబాటు కలగడంతో నాలోని ఉద్దేశాలు మరింత దృఢపడసాగాయి. స్త్రీల సమస్యలకు స్పందించడం, సమస్యాన్వేషణ కోసం ప్రయత్నించడం నాలో ఒక భాగమైపోయింది.

'పెళ్ళి' అన్నా, 'ప్రేమ' అన్నా సరిపడదు నాకు. రెండింటి ఉద్దేశం ఒక్కటే- అబలగా మారి. బందీగా బ్రతకడం..., ఒక మగాడి ఆధిపత్యపు గొడుగులో కాలం వెళ్లబుచ్చడం..., 'వైవాహికం' పేరుతో అగ్రిమెంట్ కుదుర్చుకోవడం..!

'వివాహ బంధం' అనే చట్రంలో ఎక్కువ లబ్ధి పొందేది పురుషపుంగవులే! పిల్లలు, వ్యాపార ధోరణిలో వారి పెంపకం, చదువులు... అవన్నీ ఇంటి ఆడదే భరించాలి. ఇష్టాయిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా రాత్రివేళ ముఖానికి నవ్వులు పులుముకొని జడలో మల్లెలతో బెడ్‌పార్టనర్‌గా సుఖాలు అందించడం..!

నేను గీసుకున్న గిరిలో నాకేం లోటు లేదు ఇప్పుడు. నాన్న ఆలంబన కాదనుకున్నాను. తోడబుట్టిన తమ్ముణ్ణి ప్రయోజకుణ్ణి చేశాను. వాడు డిగ్రీ పూర్తిచేసి, ఓ చిన్న కంపెనీలో ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు.

"మంజీరా... ఈ స్టేట్‌మెంట్ నువ్వే తయారుచెయ్యాలి! అందమైన నీ చేయి పడితే స్టేట్‌మెంట్‌కి స్టేటస్ పెరుగుతుంది!" మా బాస్ ఏదో ఒక వంకతో నాతో పూసుకుతిరగడానికి ప్రయత్నించేవాడు.

'వెధవ మగబుద్ధి!' ఖచ్చితంగా అనుకొనేదాన్ని- నాలో నేను.

"మంజీరా! నాజ్‌లో నాగార్జున మూవీ వచ్చింది. టాక్ బాగుంది. ఈరోజు నా బర్త్‌డే... ఫస్ట్ షోకి పోదామా?!" గిరి ఆబగా అడిగేవాడు- కళ్ళనిండా కైపు నింపుకొని.

ఒళ్ళు మండిపోయేది... పదిరోజులకోమారు 'నా బర్త్‌డే!' అనేవాడు.

"బర్త్‌డే అయితే మీ భార్యామణితో వెళ్తే సరి!" సున్నితంగా చెప్పి వదిలించుకోబోయేదాన్ని.

"సర్లెండి! దాని దగ్గర ఏముంది... ఒట్టి విలేజ్ టైపు అయితేను!" అనేవాడు.

నేను పనిచేసే ఆఫీసులో మిగతావారి సంగతి సరేసరి! పెళ్ళి అయిన ఆడవాళ్ళను పెద్దగా పట్టించుకొనేవారు కాదు. అందరూ కావాలని నాతో కల్పించుకు మాట్లాడేవారు.

కొందరు తమంతట తాముగా మేరేజ్ ప్రపోజల్స్ చేసేవారు. మరికొందరు నాతో తాత్కాలిక సంబంధాల కోసం వెంపర్లాడారు. నేను పెళ్ళి చేసుకోనని, వైవాహిక వ్యవస్థ మీద నమ్మకం లేదంటే మరో మార్గంలో ట్రై చేసిన మగాళ్ళూ ఉన్నారు.

ఈ భూమి మీద కలకాలం ఎవరు మిగిలారు కనుక? కాలప్రవాహంలో పడి అందరిలాగే నాన్న కూడా కొట్టుకుపోయాడు.

– అప్పుడు నాలో ఏ విధమైన బాధ గాని, భావన గానీ కలగలేదు. ఇంతకాలంగా నా హృదయం అంత పాషాణమైపోయింది.

ఇప్పుడు గణేష్ పట్ల బాధ్యత నాపై మరింతగా పెరిగింది.

వాడు ఏదో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నా తండ్రిచాటు మనిషే! ఇప్పుడు అక్క చాటుకు చేరాడు. వాడు నోరు విప్పి ఎప్పుడూ చెప్పకపోయినా వాడి ఉద్దేశాలు, ఉత్సాహాలు, భావాలు ఇష్టాయిష్టాలు వాడికుంటాయి. వాడికీ పెళ్ళీడు వచ్చింది. ఓ ఇంటివాణ్ణి చేస్తే నా బాధ్యత తీరిపోతుంది.

పెళ్ళి పట్ల, జీవనవిధానం పట్ల నా నిర్ణయాలు, నా వ్యక్తిగతాలు ఆ చట్రంలో గణేష్‌ని కూడా బిగించాలనుకోవడం అన్యాయంగా తోస్తోంది. అందుకే ఆ దిశగా ప్రోత్సాహాన్ని అందించాను.

గణేష్‌ని పెళ్ళిచేసుకోబోయే అమ్మాయి తప్పక సుఖపడుతుంది. వాడు మెతక స్వభావి, సున్నిత మనస్సు కలవాడు. ఎప్పుడూ మంచితనానికి పోతుంటాడు, ఎవరికి ఏ సహాయం కావాల్సివచ్చినా 'నేనున్నా'నని ముందడుగు వేస్తూంటాడు. ఒక్కోసారి అన్పిస్తూంటుంది... 'అటువంటి నాన్నకి ఇంత మంచికొడుకు ఎలా పుట్టాడా..?' అని. గణేష్ అమ్మ పోలిక!

'మీ గణేష్‌కి మా సంయుక్తని చేసుకోకూడదే!" ఒకసారి సరళ అడిగింది.

ఆమె నాకు మంచి మిత్రురాలు! దాని చెల్లెలు ఎక్కడో హైదరాబాద్‌లో హాస్టల్‌లో ఉండి చదువుకుంటోంది. ఈమధ్యనే కోర్సు పూర్తి అయిందట! పిల్లను చూశాము. ఈడూ, జోడూ బాగానే ఉంటుందనిపించింది. గణేష్‌కి కూడా తొలిచూపులోనే సంయుక్త నచ్చింది.

నా స్నేహితురాలు చెల్లెల్ని మరదలుగా చేసుకోవడం నాకు చాలా ఆనందాన్ని ఇచ్చింది.

రోజులు... నెలలు... సంవత్సరాలు పట్టుకుందామన్నా ఆగడం లేదు- పరుగులు తీస్తున్నాయి.

ఐదు... ఐదు సుదీర్ఘమైన సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి!

గణేష్ ఇప్పుడు ఇద్దరు పిల్లల తండ్రి! వాడిమీద నాకు ఎన్నో ఆశలు... వాడి బ్రతుకు పూపరిమళం గురించి మరెన్నో కోరికలు.

కానీ, నేను కట్టుకున్న మేడలు పేకమేడ లవుతున్నాయి. చరిత్ర పునరావృతమవుతోంది. అది గణేష్ రూపంలో కాదు... సంయుక్త రూపంలో! ఒక్కోసారి 'స్నేహితురాలు చెల్లెలని సంయుక్తను చేసుకొని తప్పుచేశానేమో..?' అన్పిస్తుంది. వాడు పడే మానసిక వేదన నాకు అర్థంకాని విషయం కాదు.

సంయుక్తది వింతథోరణి! సిటీలో ఉండి చదువుకున్న అమ్మాయి కావడంతో అన్నీ హైక్లాస్ భావాలు, మొగుణ్ణి ప్రతిదానికీ చేతకానివాడుగా తీసిపడేస్తుంది. తన మాట నెగ్గాలని తీవ్ర ప్రతిఘటన చేస్తూ ఉంటుంది. తన కనుసన్నలలోనే అన్నీ జరగాలని సంయుక్త ఉద్దేశం.

గణేష్ మెతక స్వభావి. ఎదిరించి గట్టిగా నిలబడి మాట్లాడలేదు. ఆఫీసు నుండి లేటుగా వస్తే తప్పు పడుతుంది... పరాయి ఆడదానితో మాట్లాడితే హెచ్చరిస్తుంది. రానురాను సంయుక్తది ఇష్టారాజ్యం అయిపోయింది. ఈమధ్య కొత్తగా 'తన తల్లిదండ్రుల్ని కూడా దగ్గర పెట్టుకొని పోషిస్తేనే కాపురానికి వస్తాను... లేకుంటే లే'దంటూ పుట్టింటికి చెక్కేసింది.

ఏమీ చేయలేని పరిస్థితి గణేష్‌ది! నేను కూడా చెప్పిచూశాను. విచక్షణారహితంగా మాట్లాడింది. ఓ మధ్యతరగతి కుటుంబంలోని ఆడదాని కుండవలసిన అణకువ, మంచి మర్యాదలు, ఆమెలో పూర్తిగా కొరవడ్డాయి. సంయుక్త నడవడిక, పనితీరు చాలా వికృతంగా ఉంది.

ఓ విధంగా పోల్చి చూస్తే... మా నాన్నకన్నా కృతకంగా ఉంది సంయుక్త తీరు! 'చిన్న ఉద్యోగస్తుడివి... నీతో నాకు సుఖం ఎక్కడిది?' అంటూ దుమ్మెత్తిపోస్తుంది.

'ప్రక్కింటివాళ్ళు ఇది కొన్నారు, ఎదురింటివాళ్ళు అది కొన్నారు, మావాళ్ళు కట్నం తక్కువని నిన్ను కొనిపడేశారు. సరసాలు, సరదాలు లేని మొద్దువి, నువ్వూ ఓ మొగుడివేనా?!' అంటూ ఇంట్లో గణేష్‌ని నిలవనీయడం లేదు.

ఒకప్పుడు 'ఆడదానికి స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యం, వెసులుబాటుతనం' అంటూ వెంపర్లాడిన నాకు అవన్నీ కొత్తగానూ, వింతగానూ అన్పిస్తున్నాయి. సంయుక్త ప్రవర్తనపై సాటి ఆడదానిగా నాకే అసహ్యం కలుగుతోంది.

ఆనాడు మగవాడికి సేవలు అందిస్తూ బానిస బ్రతుకు బ్రతకకూడదనుకున్నాను. స్వాతంత్ర్యాన్ని అనుభవించాలనుకున్నాను. అందుకే నేను స్వేచ్ఛావాదాన్ని ఎంచుకున్నాను. దానికి అనుగుణంగానే నా జీవితాన్ని మరల్చుకున్నాను.

ప్రతిచోట న్యాయమనేది రెండువైపులా ఉంటుంది. దుర్నీతి కూడ అంతే! ఒకచోట జరిగిన అన్యాయాన్ని సార్వజనీనం చేయడానికి వీలులేదు. అయా సందర్భాలను బట్టి మారుతూ పోతుంది.

నా అనుభవాల తాలూకు గుణపాఠంతో, నేను చూసిన పరిస్థితుల వలన స్త్రీకి విమోచన కావాలని కోరుకున్నాను. ఆ దిశగా నా నడకను సాగించాను. సంయుక్త మంచి ఆడజీవితం, నేను ఊహించుకున్న ఆహ్లాదభరిత జీవనం గణేష్ ద్వారా పొందగలదని ఆశపడ్డాను.

కానీ పరిస్థితి భిన్నంగాను, వేరే విధంగాను కన్పిస్తోంది. 'ఈ సామాజిక అంశాన్ని స్త్రీ, పురుష కోణాలలో చూడడం సరికాదు' అన్పిస్తోంది.

ఏ స్త్రీవాదమైతే నాకు స్ఫూర్తినిచ్చి, ఊపిరిలూది ముందుకు నడిపించిందో- అది నలిగి చితికిపోతున్నట్లుంది. ఓ ఆడదాని మూర్ఖత్వం, అవివేకపు విధానాలకు మగాడు తలదించడం భరింపలేకుండా ఉన్నాను.

ఈ వాదాలన్నీ నీటిబుడగల్లా అన్పిస్తున్నాయి. వీటన్నిటికీ అతీతమైనది మానవతావాదం. ఇంతకాలం పెంచుకున్న విశ్వాసాలు, నమ్మకాలు క్రమంగా కూలిపోతున్నట్లున్నాయి నాలో.

చరిత్ర ఎప్పుడు చూసినా ఏముంది? బలహీనుడిపై బలవంతుని దాడి, ఆధిపత్యం తప్ప! ఆ బలవంతుడు మగాడే అయి ఉండక్కరలేదు. ఆడదీ అతీతురాలు కాదని నిరూపిస్తోంది సంయుక్త.

ఇప్పుడు మా నాన్నమీద పెంచుకున్న ఉన్మాద భావన కొంచెంకొంచెం సమసిపోతున్నట్లుంది. నాకు తెలుసు... సంయుక్త ఇక మారదు. కానీ, మారుతుందన్న ఆశ నాలో సజీవంగా మెరుస్తూనే ఉంది. కారణం... నేనూ ఓ సాటి ఆడదాన్ని కనుక.

'చినుకు' మాసపత్రిక . . . జూలై' 2005